

Cât de prost a fost Mândrie

Cristi Zancu

Cât de prost a fost Mândrie..

Am greșit să cred că ea,
Fericirea, draga mea,
E prin lume, undeva,
Numai nu la casa mea.

Și-mi plătesc nesăbuinta
În război greu cu credința,
Întrebând pe Dumnezeu
M-am pierdut sau ăsta-s eu?

Căci cum sunt nu vreau să fiu
Omul singur, trist, neviu,
Colindând atât pământ
Doar să cad de la cel sfânt.

Multe pietre-aș aduna
Să le-aduc în țara mea
Să dărâm și să zidesc
Un alt fel de românesc.

Mai modest și mai umil,
Căci mândria-i prost copil.
Am crescut cu el în școală,
O emblemă națională.

Și l-am luat mereu cu mine,
Român mândru nu-i oricine.
Sărăcuțul de el, prost,
Doar se umflă fără rost.

Tot ce-i bun i se cuvine,
Pentru că, de la oricine,
Și mereu în calea mea,
Vânător de piață rea.

Mândri mulți în a mea țară,
Că i-aș vrea pe toți afară,
Să-ntâlnească umilința,
Bună soră cu credința.

La întoarcere să poarte

Cartea vieții, fără parte,
Cu un titlu care scrie
" Cât de prost a fost Mândrie.."
CZ